

Transfuguisme

Descansats, sí; ben descansats es deuen haver quedat els pares de la pàtria (l'espanyola, l'espanyola, encara que alguns es puguin considerar menys pares que d'altres a causa que ho han estat per «*imperatiu legal*» és a dir, que és com si els haguessin obligat a assumir la seva paternitat després d'haver analitzat el seu ADN); relaxats es deuen sentir els nostres excelsos diputats a Corts, després que la corresponent comissió parlamentària delegada hagi anatematitzat els regidors membres de l'actual equip de govern de Castelló d'Empúries i *vade retro*, els hagi declarat culpables de desobediència, reus de traïció política, i els hagin condemnat a que, en un futur no puguin ser inclosos en les llistes electorals encara que, pel que he pogut llegir, sembla que ells han rebut aquesta sentència que vol ser moral (existeix la moral en la política i entre segons quins polítics? rememorant l'Antonio Molina i cantant allò d'*el futuro es muy oscuro, el futuro es muy oscuro, aaaaaay, trabajando en el carbón* perquè si, de moment, per a cap resultat pràctic serveix la decisió, ja veurem d'aquí a quatre anys què passarà amb els transgressors de l'acord partidari.

JO NO SÉ SI SABRÉ transmetre'ls el sentiment de sarcasme amb què escric aquestes línies però, aquesta sàvia decisió està molt encertada: Qui s'han pensat què són aquestes *mosquitas muertas*, aquests provincians, aquests regidors de poble, per a rebel·lar-se contra els dictàmens i les decisions dels oracles partidistes? Perquè, no ens enganyem, aquests *tejemanejes* de bisexualitat política, per exemple, que si ara pacto amb les dretes, ara amb les esquerres; aquests reptes que si jo vull ser president, que si jo vull ser més que tu, vull ser ministre; aquestes supèrbies del *mando, ordeno y quiero que se haga* i decideixo que a l'Iraq hi ha un munt d'armes de destrucció massiva (a mi em va convèncer que això era mentida un acudit gràfic d'*El Roto* en el qual un home enraonava: «*A qui que no s'hagi begut l'enteniment se li acudiria atacar algú que disposa d'armes de destrucció massiva?*»); això que aquí reprovo la ministra i allí em dedico a xiular per la via; allò de dir quasi que els dos darrers guàrdies civils assassinats va ser a causa d'una discussió que si Athletic sí o no, tota aquesta manera de fer que dia sí i dia també ens deixa bocabadats queda reservada pels membres de la superestructura, de l'*aparatchik* dels partits, pels cervells, vaja, i no per aquesta colla d'esparracats, d'aquesta carn de canó de les bases que el que han de fer és mantenir *prietas las filas, recias, marciales* i contestar amb un sí, senyor! a les ordres tipus sergent de ferro que rebin dels seus comandaments.

⇒ «Que es dediquin els criticadors a tastar l'amarga copa del ruló de la majoria quan ni et fa cas ni t'escolta»

Diuen, els qui volen condemnar la libèrrima voluntat d'aquests revoltats, que ho han fet per interessos particulars (sous, etc. etc) però jo pregunto: i qui ens assegura que la seva protesta no és deguda que el que més els dol és que s'han vist obligats a tastar aquella altra cara de la moneda de la duresa de la vida política que consisteix en què has de tornar a la teva diària feina perquè s'ha acabat la dedicació exclusiva, el cotxe i la Visa or?

I segueixo: Es consideren els criticadors amb una major enteresa moral que els criticats? Doncs que ho diguin. I si no, *por qué no se callan*? Que es dediquin a desenvolupar el noble paper d'oposició política i que tastin l'amarga copa del ruló de la majoria quan ni et fa cas ni t'escolta. Perquè en aquest país (d'Espanya, de tota Espanya parlo) tothom és molt demòcrata i exigeix respecte a les minories quan es troba sense poder, però quan mana, abans passaria un camell per l'ull d'una agulla que es produís el fet d'aprovar una proposta de l'oposició.